

Apokalyptikus monológ

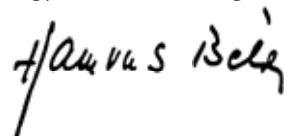
(részlet)

Gyermekkoromban azt hittem, hogy megváltó vagyok. Ez volt az első nevem. Hároméves sem lehettem. Elég nehéz helyzetben voltam. Tudtam, hogy Jézus a világot megváltotta, és így a művet már elvégezték. Azt a határtalanul komplex és komoly valóságérzéklet, amellyel hároméves koromban gondolkoztam, később csak ritkán értem el. Tudtam, hogy semmit sem tehetek, aminek létfontosságú ne lenne. Jézustól bizonyos tekintetben rossz néven vettem, hogy a művet elvégezte. De jóhiszemű voltam. Nem voltam reá féltékeny. Nem irigyeltem, már csak azért sem, mert beláttam, a művet jól végezte el, ki tudja, talán jobban, mint én végeztem volna.

Ugyanekkor persze tudtam, hogy másról is van szó. Ez a komoly önvizsgálat-hoz tartozik, és én, mint mondom, akkoriban semmit sem kívántam elkenni. Eltörölhetetlen nyomot akartam hagyni. Olyan tettet akartam, amelynek hatása ezer és ezer évre terjed, és soha nem múlik és nem múlhat el. Meg akartam tenni a nagyot. Meg akartam tenni a legnagyobbat, amit ember egyáltalában tehet. Lényemet a világ arcába örök időkre be akartam vésni. Ez a nagy volt számomra a megváltás.

Mikor életem döntő tapasztalataira gondolok, úgy érzem, hogy a megváltás számomra nem volt merőben jézusi aktus. Örök hírt akartam és uralkodni. De meg volt bennem a művészi halhatatlanság ösztöne is. Mindenképpen a kitörölhetetlen hatás. Azt hiszem, ez a kép egészen közel van Istenhez. Azt kerestem, hogy melyik az a tett, amely számomra ezt megvalósítja. Csak egy mód van rá, megváltónak lenni. A megváltóé a halhatatlan mű, az örök hír és a világhatalom.

Ha azonban a dolgot ennyiben hagynám, a hároméves gyermekhez igazságatlan lennék. A megváltás gondolatát nemcsak az örült nagyravágás ösztönözte. Azt a szüntelen és hiábavaló nagytakarítás hangulatot, ami a világra olyan jellemző, azonnal felismertem: folyton takarítanak, de a rendetlenség, a por, a piszok mégis egyre nagyobb lesz, egyre több a korom és a féreg. Megszántam őket. Rendelkeztem az erők fölött, amelyekkel rajtuk segíteni lehet. Senki sem teszi, hát nekem kell. Mikor később Jézus szavát olvastam, a magam gondolatára ismertem: Fölmegyek a mennybe és az egész világot magammal húzom. Tizennégy éves koromban az egyházba ezzel az igével vettek fel: Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.*

---

* Vö. Hamvas Béla: *Silentium. Titkos jegyzőkönyv. Unicornis.* Vigilia, Budapest, 1987, 107–108.

Picasso által tervezett figura a Gyagilev Balett
Parade című táncjátékához, 1917
(fotó: Harry Lachman, forrás: pinterest.com)